

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobce: **Ing. L. P., Ph.D.**

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
se sídlem Praha 7, Pplk. Sochora 27

o žalobě ze dne 14. 5. 2024 na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl v řízení o stížnosti žalobce podle čl. 77 odst. 1 GDPR vedeném pod č.j. UOOU-00952/24.
- II. V části, v níž žalobce navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost informovat Společenství vlastníků jednotek X o zahájeném řízení, aby žalovanému uložil povinnost poskytnout žalobci úplné informace, jak ve správním řízení postupovat, o právech a povinnostech, včetně souhry národního a evropského práva a možnosti správní i soudní ochrany, a dále aby žalovanému uložil povinnost poskytnout žalobci informaci, zda posuzuje podání jako žádost podle § 45 správního řádu, se žaloba odmítá.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2 000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 14. 5. 2024 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného (dále též označovaného jako „Úřad“). V žalobě formuloval tyto návrhy rozsudečného výroku:
 - i) Žalovaný neodůvodněně zasáhl do práv žalobce, když tvrdil, že se stížností náležitě zabývá a přitom se jí vůbec nezabýval.
 - ii) Žalovaný zasáhl do práv žalobce tím, že řádně neotevřel správní řízení v rámci termínů určených ve správním řádu a nezdůvodnil, proč je potřeba pro řešení stížnosti překročit limit 3 měsíců obsažený v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů (dále jen „GDPR“). Jakékoliv další prodlevy musí žalovaný jasně, věcně a konkrétně zdůvodnit;
 - iii) Pokud skutečně ještě nebylo zahájeno správní řízení, žalovaný jej musí neprodleně zahájit. Žalobce bude dotčenou osobou. Žalovaný musí spor neprodleně rozhodnout.
 - iv) O zahájení správního řízení žalovaný informuje také Společenství vlastníků jednotek X (dále jen „SVJ X“).
 - v) Pokud již správní řízení bylo zahájeno, musí žalobce dostat úplné informace, jak ve správním řízení postupovat, o právech a povinnostech, včetně souhry národního a evropského práva a možnosti správní i soudní ochrany. Žalovaný musí spor neprodleně rozhodnout.
 - vi) V každém případě musí žalovaný poskytnout informaci, zda posuzuje podání jako žádost, § 45 správního řádu.
 - vii) Žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci náklady řízení, náklady zastupování. Tyto náhrady by měly být vyplaceny včetně příslušenství.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že předmětem žaloby je špatný a zmatený postup žalovaného ve věci řešení stížnosti podané žalobcem podle čl. 77 odst. 1 GDPR. Stížnost byla žalovaným zaevidována dne 13. 2. 2024 jako stížnost směřující proti Společenství vlastníků X (dále jen „SVJ X“) ve věci zpracování osobních údajů bezdrátovými přenosy uskutečňovanými radiomoduly umístěnými na bytových vodoměrech (dále jen „stížnost“). Žalovaný by měl vést relevantní spis pod sp. zn. UOOU-00952/24 (dále též jen „správní spis“). Obsahem správního spisu je též doplnění stížnosti ze dne 29. 2. 2024 a dokument č.j. UOOU-00952/24-3, který tvrdí, že žalovaný obdržel stížnost i její doplnění a dále sdělení, že se stížností náležitě zabývá. Ve správním spisu však chybí záznam o úkonu, který by svědčil o tom, že žalovaný se stížností žalobce skutečně zabývá. Žalobce podal dne 9. 4. 2024 podnět podle § 80 správního řádu k přijetí opatření proti nečinnosti.
3. Dále žalobce uvedl, že čl. 77 a 78 GDPR nutí žalovaného se stížnostmi občanů zabývat, reagovat včas a o věci rozhodnout tak, aby rozhodnutí žalovaného podléhalo soudnímu

přezkumu. Vůči (částečné) nečinnosti žalovaného má subjekt údajů právo se vždy obrátit k soudu podle čl. 78 odst. 2 GDPR.

4. GDPR nereguluje činnost správních orgánů a jejich přesné postupy, pro tyto je potřeba nahlédnout do správního řádu a souvisejících zákonů. Žalobce též poukázal na recitál 141 GDPR, který obsahuje cíl normotvůrce, jímž je usnadnění podávání stížností.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve poukázal na rozpornost žaloby, neboť je koncipována současně jako nečinnostní žaloba i jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem. Žalobní petit především požaduje, aby soud vyslovil soubor pokynů pro další postup žalovaného, a je tak formulován v rozporu s § 79 odst. 1 s.ř.s., jakož i s ustanovením § 82 s.ř.s.
6. Dále žalovaný uvedl, že se věcí zabývá, což představuje další důvod pro nepřipustnost žaloby. K tomu odkázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024 č.j. 17 A 35/2024-19. Navrhl proto zamítnutí žaloby nebo alternativně přerušení řízení do skončení řízení o kasační stížnosti vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 71/2024, jež se týká obdobné žaloby žalobce.
7. Žalovaný poukázal rovněž na nedostatečnou adaptaci GDPR do českého právního řádu, především do správního řádu, což vzhledem k judikatuře Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“), zejména k jeho rozsudku ve spojené věci C-26/22 a C-64/22, působí zjevné problémy, jelikož žalovaný může aplikovat pouze stávající právní instituty. Řešení těchto problémů bude vyžadovat přijetí legislativních opatření. V této souvislosti připomenul rozsudek SDEU ve věci C-132/21 ze dne 12. 1. 2023 týkající se aplikace čl. 77-79 GDPR, který v bodu 45 odůvodnění konstatoval, že: *„(v)zhledem k tomu, že neexistuje unijní úprava v dané oblasti, přísluší každému členskému státu, aby na základě zásady procesní autonomie členských států stanovil pravidla týkající se správního a soudního řízení určeného k zajištění vysoké úrovně ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva.“* Uvedl též, že zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon č. 110/2019 Sb.“) žádná speciální pravidla nestanoví, a žalovaný má tudíž při prošetřování stížnosti k dispozici tyto právní nástroje: a) provedení kontroly podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) (dále jen „zákon č. 255/2012 Sb.“); b) vedení přestupkového řízení podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich; c) řízení ohledně uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků podle správního řádu; d) postup podle § 42 správního řádu. Požadavky žalobce, které se týkají především přiznání jeho pozice jakožto účastníka řízení a vydání rozhodnutí, které by žalobce legitimizovalo k podání žádosti o soudní přezkum, ovšem nenaplnuje ani jedna z uvedených variant. Do jisté míry by ji mohlo splňovat pouze posouzení ohledně uložení opatření k odstranění nedostatků podle správního řádu, ovšem pouze ve vztahu k osobním údajům žalobce.
8. V podání doručeném soudu dne 1. 10. 2024 žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2024 č.j. 1 As 71/2024-53 (dále „rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2024“ nebo jen „rozsudek ze dne 16. 9. 2024“), dle kterého má žalovaný správní orgán povinnost rozhodnout o stížnosti dle čl. 77 GDPR do 30 dnů, resp. 60 dnů. Žalobce dále uvedl, že stahuje návrh výroku soudního rozhodnutí v bodech ad i) a ad ii). Bod ad iii) pak přeformuloval tak, že žalovaný musí do 30 dnů o stížnosti rozhodnout.

9. Vyjádřením doručeným soudu dne 12. 11. 2024 žalovaný reagoval na podání žalobce ze dne 1. 10. 2024. Uvedl, že po obdržení stížnosti informoval žalobce přípisem ze dne 7. 3. 2024 a dále ze dne 21. 5. 2024, který byl zároveň reakcí na podnět žalobce podle § 80 správního řádu, a poté také přípisem ze dne 30. 7. 2024, který byl zároveň reakcí na předchozí stížnost žalobce podle § 175 odst. 1 správního řádu, a naposledy přípisem ze dne 10. 10. 2024 o pokroku v řešení stížnosti. Žalobce podle žalovaného nevyčerpal prostředky k ochraně proti nečinnosti. Žalovaný konstatoval, že šetření stále probíhá, a proto není ve věci nečinný. Zároveň dodal, že řádné prošetření stížnosti žalobce a věcné rozhodnutí o ní není realizovatelné ve lhůtách podle § 71 odst. 3 správního řádu, jehož aplikovatelnost na řízení o stížnostech subjektů údajů podle čl. 77 GDPR překvapivě dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2024, aniž důsledněji analyzoval vztah těchto lhůt podle správního řádu a tříměsíční lhůty podle čl. 78 odst. 2 GDPR. V uvedených lhůtách by byl žalovaný v obecné rovině případně schopen vydat pouze rozhodnutí, kterým by stížnost žalobce odmítl jako nepřipustnou, resp. zastavil řízení, popřípadě zamítl jako nedůvodnou. S ohledem na skutečnost, že žalovaný v mezidobí dospěl k názoru, že údaje o naměřených hodnotách spotřeby vody, vysílané průběžně radiomoduly instalovanými na bytových vodoměrech, mohou být osobními údaji, není zamítnutí stížnosti aktuálně relevantní.
10. Vydání jakéhokoliv jiného rozhodnutí ve věci stížnosti žalobce však závisí na systémovém objasnění technické stránky zpracování osobních údajů bezdrátovými přenosy uskutečňovanými radiomoduly umístěnými na bytových vodoměrech, a to ve vazbě na prověření nastavení konkrétně realizovaného v bytovém domě na adrese X, tedy na podrobnější detekci žalobcem popisovaného systému bezdrátových přenosů údajů z bytových vodoměrů v bytovém domě, v němž žalobce bydlí, a následném objasnění souladu těchto primárně technických parametrů s ustanoveními GDPR. Žalovaný shledal, že je nutno aktualizovat předchozí kontrolní zjištění, mimo jiné s ohledem na časový odstup, vývoj techniky i změny v příslušné legislativě. Proto žalovaný zahájil kontrolu ve smyslu zákona č. 255/2012 Sb., vedenou s SVJ X, týkající se i zpracovatelů zapojených do předmětného zpracování osobních údajů. V této souvislosti žalovaný poznamenal, že kontrola je formalizovaným postupem, který je zahajován zásadně okamžikem doručení oznámení o zahájení kontroly kontrolované osobě, a to z moci úřední, nikoli na žádost. Stěžovatel jako podatel podnětu k provedení kontroly v ní nemá primárně žádné procesní postavení, a tudíž ani žádná procesní práva. Jde tedy o postup, který běží paralelně k případnému vedení řízení o stížnosti/žádosti subjektu údajů. Řádné provedení kontroly a vyhotovení protokolu o kontrole je zejména v případě rozsáhlejšího zpracování časově podstatně náročnější než 30 či 60 dnů. Sám zákon č. 255/2012 Sb., výslovně stanoví jen pro vyhotovení kontrolního protokolu lhůtu 30 dnů ode dne provedení posledního kontrolního úkonu a ve zvláště složitých případech 60 dnů. Jedním z procesních práv kontrolované osoby je přitom též právo podat námitky proti kontrolním zjištěním, a to zpravidla do 15 dnů, kontrolující však může stanovit lhůtu delší. O námitkách pak rozhoduje nadřízená osoba kontrolujícího do 30 dnů a ve zvláště složitých případech do 60 dnů ode dne doručení námitek Úřadu. Žalovaný bude podle takto nastíněných pravidel postupovat i v rámci uvedené kontroly.
11. Žalovaný v návaznosti na shora uvedené konstatoval, že ani standardní průběh kontroly předvídaný v zákoně č. 255/2012 Sb., mu neumožňuje rozhodnout o stížnosti subjektu

údajů do 30 či 60 dnů od jejího doručení. Mechanické trvání na těchto lhůtách by zjevně vedlo ke snížení standardu ochrany osobních údajů. Žalovaný by totiž o stížnosti mohl „pozitivně“ ve věci samé rozhodnout jen v tom smyslu, že se předběžně jeví jako pravděpodobné, že předmětné zpracování osobních údajů není souladné s nařízením GDPR, přičemž takový výrok lze obtížně považovat za rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu, potažmo za rozhodnutí, které by naplnilo požadavek přezkoumatelnosti soudem na základě žaloby podané podle § 65 s.ř.s. Alternativní formou rozhodnutí o stížnosti je deklaratorní rozhodnutí vydané podle § 142 správního řádu. Dle žalovaného však není zřejmé, zda by rozhodnutí ve smyslu, že namítané zpracování osobních údajů představovalo či nikoli porušení GDPR, naplnilo podmínku nezbytnosti pro uplatnění práv žalobce či podmínku absence možnosti řešit takovou otázku v rámci jiného správního řízení.

12. Na okraj žalovaný poznamenal, že postup podle § 142 odst. 2 správního řádu nepřipadá v důsledku rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2024 v úvahu, neboť výsledkem řízení o žádosti dle části druhé správního řádu nemůže být úkon správního orgánu podle části čtvrté správního řádu.
13. Žalovaný dále uvedl, že usnesením č.j. UOOU-00952/24-12 ze dne 7. 11. 2024 ve znění usnesení č.j. UOOU-00952/24-14 z téhož dne řízení o stížnosti žalobce podle § 64 odst. 1 písm. c) bod 3 správního řádu přerušil (dále též „rozhodnutí o přerušení řízení“), a to z důvodu nezbytnosti řešit předběžnou otázku ve smyslu § 57 odst. 4 správního řádu. Podotkl, že společné řízení podle § 140 a násl. správního řádu je pro tento případ vyloučeno s ohledem na rozdílnou povahu kontroly a řízení o stížnosti i rozdílný okruh účastníků, resp. zúčastněných osob.
14. Požadavek žalobce na vydání rozsudku, kterým by soud žalovanému uložil do 30 dnů rozhodnout o stížnosti žalobce, označil žalovaný za nedůvodný. K dalším požadavkům, které žalobce vtělil do petitu žaloby, uvedl, že se jedná o požadavky na provedení konkrétních úkonů ve věci. Tyto požadavky však přesahují rámec řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu.
15. Ve vyjádření, které bylo soudu doručeno dne 19. 11. 2024, žalobce konstatoval, že žalovaný doposud nerozhodl, ani žalobce nepoučil o jeho právech a povinnostech, jakož i o formě správního řízení. Povinností žalovaného je najít takový procesní prostředek, který žalobci dovolí plně přezkoumat všechny relevantní otázky. Pakliže však žalobce nemá procesní práva v kontrole, nemůže přezkoumat její výsledky. V důsledku toho má žalobce za to, že vypisování kontrol nevede k řešení stížnosti. Přerušování vyřizování stížnosti vede k nemožnosti domáhat se soudní ochrany před nečinností. Vzhledem k tomu, že žalobce není v procesu kontroly dotčenou osobou a nemá procesní práva, tak ani neví, v jakém bodě kontrola v daný okamžik je, co se řeší, a nemá ani možnost podat nečinnostní žalobu proti nečinnosti žalovaného v rámci takové kontroly. To je však ve zřejmém rozporu s čl. 78 odst. 2 GDPR a také s rozsudkem ze dne 16. 9. 2024, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že krátké limity správního řádu jsou nutné pro vysokou míru ochrany práv subjektů. Přihlédnout je rovněž třeba k tomu, že v rámci stížnosti ze dne 21. 8. 2019 již jedna kontrola proběhla, a zdá se tak nadbytečné vypisovat novou kontrolu téhož.

16. Podle žalobce lze technickou stránku věci objasnit v rámci aplikace ustanovení § 141 správního řádu, jež upravuje sporné řízení. Žalovaný je povinen zahájit sporné řízení mezi žalobcem a SVJ X. Žalobce zdůraznil právo na spravedlivý proces. Závěrem uvedl, že bere zpět jakékoliv zmínky o zásahové žalobě, trvá ale na tom, že žalovaný je nečinný a měl do 30 dnů, resp. 60 dnů vydat konečné rozhodnutí.
17. V dalším vyjádření, které bylo soudu doručeno dne 21. 11. 2024, žalobce upřesnil, že sekce žaloby 7.2 nazvaná „Zásahová žaloba a GDPR“ má být soudem nahlížena pod nadpisem „Nečinnostní žaloba a GDPR“.
18. Dále žalobce uvedl, že žádnou mimosoudní ochranu k dispozici nemá, přičemž GDPR mu i tak dává možnost se na soud obrátit. Nejvyšší správní soud vnímá čl. 78 odst. 2 GDPR jako jakýsi minimální požadavek na národní legislativu, která proto musí být implementována a interpretována tak, aby stěžovatelům umožňovala se po třech měsících bez známky života dozorového úřadu obrátit na soud, i kdyby nevyčerpali jiné správní a mimosoudní možnosti. Z rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2024 vyplývá, že žalovaný se nemůže stížností zabývat po (zásadně) neomezenou dobu.
19. Pakliže by soud nesdílel výklad žalobce, je podle žalobce povinen podle čl. 267 Smlouvy o fungování EU obrátit se na SDEU s předběžnou otázkou týkající se výkladu práva EU.
20. K výzvě soudu žalovaný podáním ze dne 24. 1. 2025 sdělil, že žalobce podal rozklad proti rozhodnutí o přerušení řízení a ten je aktuálně předáván rozkladové komisi žalovaného. Dále uvedl, že v rámci kontroly, která je důvodem pro přerušení řízení, probíhá komunikace s kontrolovanými osobami, zejména s dodavatelem předmětných vodoměrů s radiomoduly ENBRA, a.s.
21. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
22. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
23. Podle § 81 odst. 1 s.ř.s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*
24. Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*
25. Podle čl. 77 odst. 1 GDPR, *aniž jsou dotčeny jakékoliv jiné prostředky správní nebo soudní ochrany, má každý subjekt údajů právo podat stížnost u některého dozorového úřadu, zejména v členském státě svého obvyklého bydliště, místa výkonu zaměstnání nebo místa, kde došlo k údajnému porušení, pokud se subjekt údajů domnívá, že zpracováním jeho osobních údajů je porušeno toto nařízení.*

26. Podle čl. 77 odst. 2 GDPR *dozorový úřad, kterému byla stížnost podána, informuje stěžovatele o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku, jakož i o možnosti soudní ochrany podle článku 78.*
27. Podle čl. 78 odst. 1 GDPR, *aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každá fyzická nebo právnická osoba právo na účinnou soudní ochranu proti právně závaznému rozhodnutí dozorového úřadu, které se jí týká.*
28. Podle čl. 78 odst. 2 GDPR, *aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každý subjekt údajů právo na účinnou soudní ochranu, pokud se dozorový úřad, který je příslušný podle článků 55 a 56, stížností nezabývá nebo pokud neinformuje subjekt údajů do tří měsíců o pokroku v řešení stížnosti podle článku 77 či o jeho výsledku.*
29. Podle § 64 odst. 1 písm. c) bod 3 správního řádu *správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán učinil úkon podle § 57 odst. 4.*
30. Podle § 57 odst. 4 správního řádu, *jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, k jejímuž řešení je správní orgán příslušný, o níž však nelze rozhodnout ve společném řízení, provede správní orgán nejprve řízení o této předběžné otázce, je-li oprávněn zahájit řízení z moci úřední, popřípadě vyzve toho, kdo je oprávněn podat žádost, aby tak učinil.*
31. Podle § 65 odst. 1 správního řádu *po dobu přerušení řízení činí správní orgán a účastníci úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodů přerušení. Správní orgán může rovněž činit úkony podle § 137 odst. 1 a § 138. Lhůty týkající se provádění úkonů v řízení neběží. Lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů uvedených v § 64 odst. 1, a neskončí dříve než 15 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo.*
32. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
33. Z obsahu správního spisu, který žalovaný soudu poskytl prostřednictvím datové schránky, soud ověřil, že žalobce podal dne 13. 2. 2024 u žalovaného stížnost podle čl. 77 odst. 1 GDPR. V podání ze dne 29. 12. 2024 žalobce doplnil stížnost poznámkou k jejímu bodu 87. Žalovaný přípisem ze dne 7. 3. 2024 žalobci sdělil, že se jeho podáním náležitě zabývá a bude jej informovat o svém dalším postupu. Podáním doručeným žalovanému dne 9. 4. 2024 uplatnil žalobce podnět podle § 80 správního řádu. Žalovaný se dále písemností ze dne 21. 5. 2024 obrátil na SVJ X s žádostí o poskytnutí informací o zpracování osobních údajů. Téhož dne adresoval žalovaný žalobci sdělení, že se jeho podáním nadále zabývá a v souladu s čl. 58 odst. 1 písm. a) GDPR se obrátil na SVJ X jako správce údajů s tím, že v návaznosti na reakci správce údajů rozhodne o dalším postupu, o kterém bude žalobce informovat. Dne 17. 6. 2024 byla žalovanému doručena reakce SVJ X na žádost. V písemnosti ze dne 10. 10. 2024 žalovaný žalobci sdělil, že se jeho podáním nadále zabývá, přičemž v návaznosti na došlou odpověď správce údajů byla věc postoupena k dalším dozorovým opatřením. Současně žalobce informoval, že se obrátil na Ministerstvo průmyslu a obchodu s dotazem na stav připravované vyhlášky. Usnesením ze dne 7. 11. 2024 č.j. UOOU-00952/24-12 ve znění usnesení ze dne 7. 11. 2024 č.j. UOOU-00952/24-14 žalovaný řízení přerušil z důvodu probíhajícího řízení o předběžné otázce ve smyslu § 57 odst. 4 správního řádu, a to na nezbytnou dobu, tj. do skončení kontroly SVJ X zahájené dne 30. 10. 2024. Žalobce podal proti rozhodnutí o přerušení řízení rozklad, o kterém nebylo ke dni 24. 1. 2025 rozhodnuto.

34. Žalobce v žalobě uplatnil několik návrhů rozsudečného výroku, které v průběhu řízení částečně zredukoval. Učinil tak v návaznosti na rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2024, kdy upustil od požadavku na vydání rozhodnutí, jímž by soud měl deklarovat nezákonný zásah do práv žalobce. Konkrétně žalobce, řečeno jeho slovy, „stáhl“ body označené v žalobě pod čísly 114 a 115, tedy body ad i) a ii) specifikované shora. Současně přeformuloval bod 116 žaloby, tedy bod ad iii), a to tak, že „Úřad musí do 30 dnů o stížnosti rozhodnout“. Následně ve svém podání doručeném soudu dne 19. 11. 2024 uvedl, že bere zpět jakékoliv zmínky o zásahové žalobě, ale trvá na tom, že žalovaný je nečinný a měl do 30 dnů, resp. 60 dnů vydat konečné rozhodnutí. Poté ještě v podání, které bylo soudu doručeno dne 21. 11. 2024, upřesnil, že sekce žaloby označená 7.2 má být nahližena souhrnně pod nadpisem „*Nečinnostní žaloba a GDPR*“.
35. Ačkoli je žaloba do značné míry nepřehledná a poněkud nestandardní (viz formulace návrhu výroků soudního rozhodnutí citované shora), je z ní patrné, že žalobce se domáhá ochrany před nečinností žalovaného, neboli svou žalobou cílí na to, aby v jeho věci bylo meritorně rozhodnuto.
36. Soud se proto zabýval žalobní argumentací optikou podstaty nečinnostní žaloby, jejíž těžiště spočívá v posouzení, zda je žalovaný správní orgán nečinný, tj. zda bezdůvodně prodlévá s vydáním rozhodnutí ve věci samé (popř. s vydáním osvědčení). Na tomto místě soud považuje za vhodné předeslat, že pořadí jednotlivých žalobních typů tak, jak je seřazeno v s.ř.s., není nahodilé, nýbrž určuje to, jaký druh soudní ochrany musí adresát veřejnoprávních subjektivních práv a povinností zvolit v té které fázi počínání správního orgánu. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010 č.j. 7 Aps 3/2008-98 Nejvyšší správní soud k této problematice uvedl následující: „*Moderní veřejná správa vykonává svoji činnost (zejména tu část, která závažně zasahuje do sféry práv a povinností individuálně určeného jednotlivce a nemá toliko povahu organizační, evidenční, koncepční, koordinační apod.) povětšinou v podobě formalizovaných a standardizovaných aktů se zákonem předepsanými náležitostmi umožňujícími rychle a jednoduše rozpoznat původce i adresáta (adresáty) daného aktu, obsah práv a povinností jím upravených i důvody, pro které je do nich zasahováno. Je proto zřejmé, a ostatně je to vyjádřeno i systematikou s. ř. s., že v praxi nejčastějším předmětem soudní kontroly budou formální akty veřejné správy směřující vůči individuálně určenému jednotlivci, jakkoli zřejmě nejsou tyto akty nejčastější formou činnosti veřejné správy. Proto svým způsobem ústřední roli v systému žalob podle s. ř. s. hraje žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Formální definiční znaky (správního) rozhodnutí definice "rozhodnutí" ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. sice sama o sobě neobsahuje, jsou však přítomny jako znaky vymezující nezbytné vlastnosti přezkoumávaného aktu na těch místech dílu prvního části druhé s. ř. s., která se týkají např. časových podmínek podání žaloby (oznámení rozhodnutí jako zásadně písemného formalizovaného aktu) či vlastností, které nutně musí mít, aby obstál v přezkumu (přezkoumatelnost; náležitosti, mj. formální, které vylučují, že by šlo o akt nicotný).*
37. K ochraně před nečinností správního orgánu pak Nejvyšší správní soud vyložil, že „*(n)echinnostní žaloba je ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu svým způsobem přípravným a pomocným prostředkem. Jejím účelem je umožnit, aby soud přinutil správní orgán vydat rozhodnutí (ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.) ve věci samé a také případně osvědčení. V řízení o nečinnostní žalobě soud zjistí, zda je správní orgán povinen vydat určitý akt z výše uvedené*

množiny taxativně vymezených aktů, jak jsou uvedeny v § 79 odst. 1 s. ř. s. Pokud shledá, že tomu tak je, uloží správnímu orgánu takový akt vydat. Jedná-li se o akt přezkoumatelný na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, soud správnímu orgánu neuloží, jaký obsah má dotýčný akt mít, nýbrž toliko povinnost jej vydat. Obsahová stránka takového aktu pak může být přezkoumána poté, co bude vydán, v případném následném řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Jde-li však o akt jiné povahy nežli rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a zároveň spadá do množiny taxativně vymezených aktů dle § 79 odst. 1 s. ř. s. (tj. jde-li o osvědčení), možnost následného přezkumu aktu v navazujícím žalobním řízení není dána, neboť neexistuje žádný žalobní typ vztahující se na osvědčení, který by byl obdobou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Proto se soud zabývá již v rámci řízení o nečinnosti žalobě obsahovou stránkou takového aktu a zpravidla správnímu orgánu vymezí (v závislosti na tom, co je mezi stranami sporné), zda vůbec má být osvědčení vydáno a případně, vede-li se spor například o jeho určitý dílčí obsahový aspekt, též jaký obsah musí, anebo naopak nesmí mít dotýčný akt (soud se zde nezabývá veškerými obsahovými aspekty daného aktu, nýbrž pouze těmi, které jsou mezi stranami sporné, nebo těmi, které se spornými aspekty aktu souvisejí či jsou na nich závislé).“ (podtržení doplněno soudem).

38. V nyní projednávané věci je tedy klíčové posoudit, zda před žalovaným správním orgánem bylo zahájeno řízení, v němž je tento správní orgán povinen vydat rozhodnutí přezkoumatelné ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s. soudem, *in eventum* zda je žalovaný povinen vydat osvědčení. Soud dospěl k závěru, že stížností, kterou žalobce u žalovaného podal podle čl. 77 GDPR, bylo zahájeno řízení, v němž je žalovaný povinen vydat rozhodnutí (nikoli osvědčení) ve smyslu § 67 správního řádu.
39. Se zásadními otázkami, jež se týkají jednak zahájení řízení na základě stížnosti podané podle čl. 77 GDPR a dále aplikace správního řádu v části upravující lhůty pro vydání rozhodnutí, se vyčerpávajícím způsobem vypořádal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2024. Soudu v této souvislosti není zřejmé, co žalovaný míní tím, namítá-li, že Nejvyšší správní soud překvapivě a bez důslednější analýzy dovodil vztah lhůt podle správního řádu se lhůtou vyplývající z čl. 78 odst. 2 GDPR, resp. že podrobně nerozvinul tři základní principy, jež se týkají aplikace § 44, § 45, § 67 odst. 1 a § 71 odst. 3 správního řádu.
40. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2024 především zdůraznil, že SDEU v rozsudku ze dne 7. 12. 2023, *Land Hessen*, spojené věci C-26/22 a C-64/22, body 47 až 60, vyloučil, že by stížnost subjektu údajů podle čl. 77 GDPR mohla být vnímána jako prostý „podnět“ subjektu údajů dozorovému orgánu, ze kterého by plynula pouze povinnost dozorového orgánu podatele o osudu jeho podnětu zpravit. SDEU rovněž odmítl přístup některých německých soudů, které vnímaly stížnost subjektů údajů dle čl. 77 GDPR jako pouhou „petici“, ze které plynulo pouze právo petenta být zpraven o závěru šetření. K čl. 78 odst. 2 GDPR pak Nejvyšší správní soud uvedl, že jej vnímá jako minimální požadavek stanovený samotným nařízením, nikoli však jako specifickou úpravu lhůty pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti vyzdvihl, že jedním z výchozích principů vnitrostátní aplikace unijního práva je procesní autonomie členského státu. Ta platí i pro vnitrostátní provádění samotným unijním nařízením neupravených procesních či jiných institutů, jako jsou jednotlivé okolnosti realizace GDPR zaručených hmotných práv v čl. 77 a 78 GDPR. K tomu odkázal na rozsudek ze dne 12. 1. 2023, *Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság*

Hatóság, C-132/21, v němž SDEU konstatoval, že k zajištění vysoké úrovně ochrany práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, přísluší každému členskému státu, aby na základě procesní autonomie členských států stanovil pravidla týkající se správního a soudního řízení.

41. Nejvyšší správní soud pak shrnul, že řízení o stížnosti podle čl. 77 GDPR je přinejmenším s ohledem na práva a povinnosti daného subjektu údajů nezbytné podřadit pod řízení o žádosti podle Hlavy VI, části druhé správního řádu, jelikož právě včasná ochrana naplňuje obecný cíl účinné právní ochrany v této oblasti regulace. Současně poznamenal, že výklad, jež by umožnil dozorovému úřadu zabývat se stížnostmi subjektu údajů podle čl. 77 GDPR v zásadě po neomezenou dobu, bude-li každé tři měsíce informovat nějakým způsobem o pokroku v řešení stížnosti dle čl. 78 odst. 2 GDPR, nemá oporu v textu, natož ve smyslu a účelu GDPR ani jiného právního předpisu. Naznačený výklad by naopak mohl vést k situaci, kdy by dozorový úřad mohl donekonečna oddalovat vyřešení stížnosti tím, že jednou za tři měsíce subjekt údajů informuje o skutečnosti, že stížnost dosud nevyřešil, ale že se jí stále pečlivě zabývá. Je zřejmé, že umožnění takového postupu dozorového úřadu by fakticky vedlo k paralyzování práva subjektů údajů na včasnou správní i následnou účinnou soudní ochranu hmotných práv přímo založených GDPR.
42. Na základě výše popsaných závěrů, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2024 a které ani žalovaný relevantně nerozporoval, soud uzavírá, že žalovaný byl povinen se stížností žalobce nakládat v režimu řízení o žádosti podle Hlavy VI. správního řádu a postupovat tak, aby dodržel lhůty, v nichž je správní orgán ve smyslu § 71 správního řádu povinen vydat rozhodnutí.
43. Jak vyplývá z rekapitulace dosavadního průběhu správního řízení, žalobce podal u žalovaného stížnost podle čl. 77 GDPR dne 13. 2. 2024. Tímto okamžikem bylo zahájeno řízení o žádosti žalobce a od tohoto okamžiku začala žalovanému běžet lhůta k vydání rozhodnutí o stížnosti. Žalobce uplatnil opatření proti nečinnosti v podání, které bylo žalovanému doručeno dne 9. 4. 2024, tedy více než 30 dní po zahájení řízení. Soud tudíž nesouhlasí s argumentací žalovaného, že žalobce nesplnil podmínku vyčerpání prostředků k jeho ochraně proti nečinnosti. Žalovaný následně v přípisech ze dne 7. 3. 2024, 21. 5. 2024 a 10. 10. 2024 žalobce ujišťoval, že se jeho stížností řádně zabývá, přičemž pokrok v řešení věci spatřoval v tom, že se dne 21. 5. 2024 obrátil s žádostí o poskytnutí informací týkajících se zpracování předmětných údajů na správce údajů, a dále ve skutečnosti, že u Ministerstva obchodu a průmyslu zjišťoval stav připravované vyhlášky. Následně žalovaný řízení přerušil, a to s ohledem na kontrolu, kterou u správce údajů zahájil dne 30. 10. 2024.
44. K argumentaci žalovaného, že ve lhůtách stanovených v § 71 odst. 3 správního řádu není schopen rozhodnout jinak, než stížnost odmítnout jako nepřijatelnou či zamítnout jako nedůvodnou, soud poukazuje na ustanovení § 65 odst. 1 správního řádu třetí a čtvrtá správního řádu, podle něhož lhůty týkající se provádění úkonů v řízení neběží po dobu, kdy je řízení přerušeno, přičemž lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů uvedených v § 64 odst. 1, a neskončí dříve než 15 dnů ode dne, kdy přerušování řízení skončilo. Důvodem pro přerušování řízení je podle § 64 odst. 1 písm. c) mimo jiné skutečnost, že správní orgán učinil úkon podle § 57 odst. 4 správního řádu směřující k řešení předběžné otázky. Pakliže tedy žalovaný klade důraz na to, že u správce údajů zahájil kontrolu podle zákona č. 255/2012 Sb., přičemž řádné provedení této kontroly

je časově náročné, zjevně přehlíží, že správní řád pamatuje i na situaci, kdy je správní orgán odkázán na skutková zjištění učiněná v rámci jiného (paralelně) probíhajícího řízení a z tohoto důvodu nemůže ve věci rozhodnout v zákonem stanovených lhůtách.

45. Soud však zároveň dodává, že k přerušení řízení musí dojít ještě před tím, než uplyne zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. V rozsudku ze dne 12. 4. 2013 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „(v) případě přerušení řízení podle [§ 64 odst. 1 písm. a\) správního řádu](#) se pořádková lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu staví v souladu s [§ 65 odst. 1 správního řádu](#) nikoli až ode dne přerušení řízení či ode dne oznámení výzvy podle [§ 45 odst. 2 správního řádu](#) k odstranění vad žádosti, která má být ostatně vydána současně s usnesením o přerušení řízení, ale zpětně již ode dne, kdy správnímu orgánu došla daná žádost trpící příslušnými vadami, tedy vlastně od počátku řízení (shodný názor viz Vedral, J.: [Správní řád](#). Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 587), a její běh poté pokračuje (v daném případě de facto začíná) až patnáctým dnem ode dne skončení přerušení řízení.“ Nejvyšší správní soud dodal, že k tomu, aby se tak stalo, je ovšem třeba, aby „tato lhůta pro vydání rozhodnutí byla v době přerušení řízení stále zachována, tedy aby nedošlo před přerušením řízení k jejímu marnému uplynutí. (...) I přerušení lhůty ovšem může nastat pouze za jejího běhu, a nikoliv až po jejím skončení. Pokud správní orgán, tak jako žalovaný v předmětné věci, oznámí účastníkům řízení usnesení o přerušení řízení spojené s výzvou k odstranění vad žádosti až po té, kdy došlo k uplynutí lhůty pro jeho rozhodnutí ve smyslu [§ 71 odst. 3 správního řádu](#), nemůže mít takové přerušení řízení účinky předvídané v [§ 65 odst. 1 správního řádu](#). Jednou uplynulá lhůta se nemůže ani na základě [§ 65 odst. 1 správního řádu](#) „obnovit“, jak by snad vyplývalo z argumentace stěžovatelky.“ (podtržení doplněno soudem).
46. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (vedle citovaného rozsudku viz také např. rozsudky ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 270/2016 – 32, ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020 – 31, či ze dne 30. 5. 2022, č. j. 4 As 31/2022 – 43) tedy plyne, že pokud je správní řízení přerušeno až poté, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu již uplynula, nemá toto následné přerušení za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu ve smyslu [§ 65 odst. 1](#) věta poslední správního řádu.
47. Žalovaný v nyní projednávané věci zahájil kontrolu u správce údajů dne 30. 10. 2024, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí o přerušení řízení, které je opatřeno datem 7. 11. 2024. Řízení o stížnosti přitom bylo zahájeno již dne 13. 2. 2024, a nejzazší (maximální) lhůta pro vydání rozhodnutí (v délce 60 dnů) marně uplynula dne 12. 4. 2024. Nelze tedy než uzavřít, že žalovaný byl v řízení o stížnosti žalobce nečinný, neboť nechal marně uplynout lhůtu k vydání rozhodnutí.
48. Soud nepochybně, že řešení žalobcovy stížnosti může být časově náročné, správní orgán si však musí počínat tak, aby nevybočil z mezí zákona. Soudu nicméně není zřejmé, proč žalovaný přistoupil k zahájení kontroly až několik měsíců po podání stížnosti, ačkoliv si musel být vědom toho, že může tímto způsobem postupovat a stížnost řešit, jestliže sám uvedl (v podání ze dne 30. 7. 2024), že jedním z možných právních nástrojů, které má k dispozici, je právě provedení kontroly podle zákona č. 255/2012 Sb. Bez ohledu na žalovaným zdůrazněnou problematiku výkladu přímo aplikovatelného unijního předpisu GDPR se měl žalovaný stížností řádně zabývat, což v sobě zahrnuje i včasnost jejího posouzení. Pokud ovšem jen veskrze proklamativně a bez bližšího odůvodnění sděloval

žalobci v několika přípisech, že se jeho stížností zabývá, nemohl dostát ani povinnosti, která je vymezena v čl. 78 odst. 2 GDPR. Nutno podotknout, že první věcný krok žalovaný učinil až dne 21. 5. 2024, kdy SVJ X adresoval žádost o poskytnutí informací. I z pohledu aplikace čl. 78 odst. 2 GDPR je tak třeba konstatovat, že žalovaný nerespektoval tříměsíční lhůtu, v níž by měl stěžovatele informovat o pokroku ve věci, případně o výsledku, k jakému dospěl, neboť tento krok, tj. přípis, jímž byl žalobce informován o pokroku ve věci, byl učiněn až po uplynutí tří měsíců od zahájení řízení (podání stížnosti). Zároveň je dle názoru soudu třeba dbát na smysluplný výklad předmětného unijního předpisu. Pouhá informace, že se dozorový úřad stížností zabývá, případně že učinil určitý úkon, aniž by zároveň vysvětlil, jaký význam má tento úkon pro řešení stížnosti, nedává stěžovateli informaci o reálném a účelném pokroku v jeho věci, ale naopak u něj prohlubuje nejistotu stran okamžiku, kdy bude možné očekávat výsledek řešení jeho stížnosti.

49. Z důvodů popsaných výše soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Jelikož ke dni vydání tohoto rozsudku neměl soud informaci, že by žalovaný o žalobcově stížnosti vydal rozhodnutí, postupoval podle § 81 odst. 1 a 2 s.ř.s. a žalovanému prvním výrokem rozsudku uložil, aby o stížnosti žalobce rozhodl ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Lhůtu pro vydání rozhodnutí soud stanovil v délce, která nepřesahuje prodlouženou zákonnou lhůtu podle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Soud si je vědom, že procesní stav vyřizování stížnosti se nyní odvíjí od výsledků zahájené kontroly, jejímž smyslem je objasnění technické stránky zpracování osobních údajů v předmětném bytovém domě. Dle názoru soudu je i v zájmu samotného žalobce, aby případné vyhodnocení kontrolních či jiných zjištění bylo žalovaným provedeno řádně a pečlivě, a nikoli ukvapeně z důvodu stanovení nepřiměřeně krátké lhůty pro vydání rozhodnutí.
50. Druhým výrokem rozsudku soud žalobu zčásti odmítl. Podle § 2 s.ř.s. soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným tímto nebo zvláštním zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví zákon. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu může soud žalovanému uložit pouze povinnost, aby vydal rozhodnutí (osvědčení) v přiměřené lhůtě, kterou mu k tomu stanoví. Žádný další „prostor“ pro uložení jiných povinností žalovanému procesní norma správnímu soudu nedává, neboť smyslem nečinnostní žaloby je „pouze“ to, aby byla odstraněna pasivita žalovaného správního orgánu, a účastníku správního řízení se tak dostalo účinné ochrany před nekonáním či jiným nedůvodným prodléváním správního orgánu s vyřízením věci, o níž má vydat rozhodnutí či osvědčení. Jak již bylo vyloženo výše, teprve rozhodnutí, které má správní orgán povinnost vydat v zákonných lhůtách, může být podrobeno přezkumu správním soudem v intencích zákonnosti jeho obsahu, jakož i řádného (zákonného) postupu správního orgánu v řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo. Jakékoli otázky týkající se povinnosti správního orgánu poskytovat účastníkovi řádná poučení či další informace o správním řízení mohou být případně posouzeny a zodpovězeny až v rámci soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s., a to v mezích řádně a včas uplatněných žalobních námitek. Nadto je nutno uvést, že soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu pouze v rozsahu, který se vztahuje ke konkrétním právům a povinnostem konkrétního účastníka řízení, nikoli v rozsahu, který se týká jiných subjektů. Pakliže tedy žalobce požadoval, aby žalovaný informoval o zahájeném správním řízení též SVJ X, jedná se rovněž o požadavek jdoucí nad rámec zákona. Soud proto postupem podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. žalobu částečně odmítl, neboť zákon mu v řízení o nečinnostní

žalobě nepřiznává pravomoc rozhodovat o tom, jaké informace či poučení má žalovaný správní orgán poskytnout účastníkům správního řízení či jiným subjektům. Toliko *obiter dictum* soud poznamenává, že otázkou, jakou povahu má řízení o stížnosti podané podle čl. 77 GDPR se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2024, v němž uzavřel, že dozorový úřad (žalovaný) je povinen zabývat se tímto podáním v intencích žádosti ve smyslu § 44 a § 45 správního řádu a o této žádosti vydat rozhodnutí podle § 67 správního řádu.

51. Pro úplnost soud dodává, že žalobce v průběhu soudního řízení upravil žalobní petit tak, že jeho body ad i) a ii) zcela vypustil, v případě bodu ad iii) tento přeformuloval tak, že žalovanému má být uložena povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů. Soud proto o těchto návrhových bodech již nerozhodoval, neboť žalobcem provedenou úpravu žaloby nepovažuje za akt dispozice s žalobou, nýbrž toliko za upřesnění návrhu výroku soudního rozhodnutí.
52. Stran žalobního návrhu, aby soud položil SDEU předběžnou otázku týkající se výkladu čl. 78 odst. 2 GDPR, soud odkazuje na body [32] a [33] rozsudku ze dne 16. 9. 2024. V něm Nejvyšší správní soud uzavřel, že se fakticky nemůže jednat o otázky výkladu práva Unie, neboť jde o otázky týkající se výkladu českého práva.
53. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.
54. Třetí výrok rozsudku má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl v nosné části (nečinnostní) žaloby úspěšný. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Částečné odmítnutí žaloby představuje jen okrajové posouzení žalobního petitu za účelem vyčerpání předmětu řízení v rámci soudního rozhodnutí, a soud proto neshledal důvod promítnout tento dílčí a pro věc nepodstatný neúspěch žalobce do rozhodnutí o nákladech řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.